

Ἡ τοῦ Ἀνθρώπου Ὑπαρξίς ἐν Ἀποστολῇ Θεώσεως

Ποιὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τῶν λογικῶν κτισμάτων; Ἐὰν εἰς τὰ λογικὰ κτίσματα ὑπάρχει τὸ **ΕΙΝΑΙ**, δὲν ὑπάρχει ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε· τὸ ἔχουν ὡς ἀποστολὴν καὶ προορισμόν. Ἡ κτιστὴ φύσις τοῦ Λογικοῦ Ἀνθρώπου ἔχει ὡς ἀποστολὴν τὴν **ΘΕΩΣΙΝ**: ὁ Ἄνθρωπος νὰ γίνῃ ὅμοιος κατὰ Χάριν μὲ τὸν **ΑΙΤΙΟΝ** του, μὲ τὸν **ΘΕΟΝ**. Διότι λέγει ἡ Γραφή: *«ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν»* (Γέν. Α' 26). Ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι Ὁ ὢν. Αὐτὸς ἔχει τὸ **ΕΙΝΑΙ** ἐκ φύσεως. Ὁ Ἄνθρωπος ἐὰν δὲν προσβλέπῃ εἰς τὸ **ΕΙΝΑΙ** δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ὅμοιος μὲ τὸν Θεόν.

Τὸ κατ' εἰκόνα τὸ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. **Τὸ δὲ καθ' ὁμοίωσιν μόνον αὐτοὶ ποὺ ὑπήκουσαν εἰς τὸν Θεόν, ποὺ ὑπέταξαν τὸ αὐτεξούσιόν των εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐταπεινώσαν ἑαυτὸν τῷ πλησίον.** Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ὕπαρξις μας εἶναι γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ἃς φροντίσωμε νὰ τηρήσωμεν αὐτὴν τὴν καθομοιωτῆτα μὲ τὸ ἀρχέτυπον, μὲ τὸν Θεόν-- ἀπὸ ὅπου καὶ τὴν ὕπαρξιν ἐλάβομεν, καὶ τὸ **ΕΙΝΑΙ** ἔχομεν κατὰ τὴν Αὐτοῦ ἐνέργειαν--τηροῦντες τὰς Θείας Ἐντολὰς καὶ ὅ,τι εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν Θεόν.

Ἀπεναντίας, ὅταν ἐκδηλωνώμαστε διαφορετικὰ, τότε ξεπέφτομεν ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν μας, καὶ ἡ ὕπαρξις μας παίρνει πορείαν ἀδιέξοδον καὶ ἔρχεται εἰς θέσιν ματαίαν. Τὸ δὲ αἴτιον τὸ ὁποῖον μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὸν πνευματικὸν κρημνισμόν εἶναι ἡ τοῦ ἀνθρώπου θεληματικὴ ἐκδήλωσις, τὸ νὰ κἀνῃ ὁ ἄνθρωπος ἄκριτα καὶ ἀδιάκριτα ὅ,τι θέλει. Ὅταν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἀφήνῃ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Βουλήσεως ἀνεξέλεγκτον, αὐτὴ κατακρημνίζει τὸν ἄνθρωπον (ὅπως ὁ ἀφηνιασμένος ἵππος τὸν καβαλάρην του) εἰς κάθε ψυχικὴν παρεκτροπὴν. Διότι λέγει ἡ Γραφή: *«παιδεία ἀκάκου γνωρίζεται ὑπὸ τῶν παριόντων, οἱ δὲ μισοῦντες ἐλέγχους τελευτῶσιν αἰσχρῶς»* (Παροιμ. Σολ. ΙΕ' 10), δηλαδή, καὶ οἱ περαστικοὶ καταλαβαίνουν ὅτι ὁ ἄκακος ἔχει παιδείαν, ἐνῶ ὅσοι μισοῦν τὴν νουθεσίαν καὶ τὴν διόρθωσιν ἔχουν αἰσχρὸν τέλος.

Χρειαζέται λοιπὸν ὁ λογικὸς ἄνθρωπος ὅλην του τὴν σπουδὴν διὰ νὰ ἐπιφέρῃ ὅλον του τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θελήσεως, καὶ νὰ μὴν τῆς δίνῃ καθολικὴν καὶ ἀσύδοτον ἐλευθερίαν. Διότι λέγει ἡ Γραφή:

«*όδους δικαίας ζωής φυλάσσει παιδεία, παιδεία δὲ ἀνεξέλεγκτος πλανᾶται*» (Παροιμ. Σολ. Ι΄ 17), δηλαδή, ἡ παιδεία εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τὸν δίκαιον τρόπον ζωῆς, ἐνῶ ἡ ἀχαλίνωτος παιδεία φέρει ἀσταθῆ καὶ ψευδῆ ζωὴν.

Διὰ νὰ εἶναι ἀσφαλῆς ὁ ἄνθρωπος, πρέπει τὴν ἀτομικὴν του ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ νὰ τὴν στοιχίσῃ, νὰ τὴν εὐθυγραμμίσῃ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν δύναται νὰ τὸ κατορθώσῃ μόνος του. Χρειάζεται πνευματικὸν ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος νὰ τὸν στοιχειώσῃ, νὰ τοῦ ἐμφυτεύσῃ στοιχεῖα φόβου Θεοῦ, συνέσεως καὶ σοφίας. Διότι λέγει ἡ Γραφή: «*Ὁ ἀγαπῶν παιδείαν, ἀγαπᾷ αἴσθησιν, ὁ δὲ μισῶν ἐλέγχους ἄφρων*» (Παροιμ. Σολ. ΙΒ΄ 1), δηλαδή, ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ τὸν νουθετοῦν καὶ νὰ τὸν διορθώσῃ, αὐτὸς πραγματικὰ ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν καὶ εἶναι λογικός, ἐνῶ ὁποῖος μισεῖ νὰ τὸν ἐλέγχουν εἶναι ἀνόητος. Καὶ πάλιν λέγει ἡ Γραφή: «*οἷς μὴ ὑπάρχει κυβέρνησις, πίπτουσιν ὡπερ φύλλα, σωτηρία δὲ ὑπάρχει ἐν πολλῇ βουλῇ*» (Παροιμ. Σολ. ΙΑ΄ 14), δηλαδή, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καθοδήγησιν πέφτουν ὅπως τὰ φύλλα, ἐνῶ ἀσφάλεια ὑπάρχει ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει πλῆθος συμβούλων.

Διὰ νὰ ἔχουν ὄφελος ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν των τὰ λογικὰ κτίσματα καὶ νὰ μὴν ζοῦν ματαίως πρέπει νὰ ὑπολογίζουσι σοβαρὰ τὸ **ΕΙΝΑΙ** τους, τὴν ὑπαρξίν τους, καὶ νὰ προσανατολίζονται εἰς τὴν πηγὴν τῆς ὑπάρξεώς των, πρὸς τὸ αἰεὶ ΕΙΝΑΙ, τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν καὶ τὸ αἰεὶ εὔ ΕΙΝΑΙ, τὴν αἰώνιον μακαριότητα. Διότι λέγει ἡ Γραφή: «*δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῆ Κύριος καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. Ὅταν ἐκκαυθῆ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ*» (Ψαλμ. Β΄ 12-13), δηλαδή, ἐπιμεληθεῖτε τὰς Ἐντολάς, φροντίσετε μὲ παιδεία τὴν ψυχὴν σας, διότι θὰ ὀργισθῆ ἐναντίον σας ὁ Κύριος, ὁ πάροχος τῆς ὑπάρξεώς σας, καὶ θὰ χαθῆτε ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Τὴν Ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν, ὅταν ἀνάψῃ ἀπότομα ὡς πυρκαγιὰ ὁ Θυμὸς τοῦ Θεοῦ, μακάριοι θὰ εἶναι ὅσοι τὸν εἶχον πιστεύσει καὶ εἶχον ἐμπιστευθῆ τὴν ζωὴν των εἰς Αὐτόν.